

Sygn. akt VI Gz 178/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Renta Bober**

Sędziowie: **SO Anna Walus-Rzasa**

SO Barbara Frankowska (spr.)

Protokolant: asyst. sędziego Karolina Sitek-Pelc

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z urzędu

z udziałem: Przedsiębiorstwa (...) Spółki z o. o. w D.

oraz (...) Spółki z o. o. w B.

o ustanowienie kuratora

na skutek zażalenia (...) Spółki z o.o. w B. z dnia 19 maja 2015r. na postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 24 kwietnia 2015r. sygn. akt RZ XII Ns Rej. KRS (...)

postanawia:

1. uchylić postanowienie Sądu Rejonowego w Rzeszowie XII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 24 kwietnia 2015r. sygn. akt RZ XII Ns Rej. KRS (...);
2. zasądzić od uczestnika Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w D. na rzecz wnioskodawcy (...) Sp. z o. o. w B. kwotę 150 zł (słownie: sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Rzeszowie sprostował postanowienie z dnia 15 stycznia 2015r. w przedmiocie ustanowienia kuratora w ten sposób, że zamiast sformułowania „z urzędu” winno być „z wniosku (...) Sp. z o. o.”.

W uzasadnieniu powyższego wskazał, że w sprawie z wniosku (...) Sp. z o. o. o ustanowienie kuratora zarejestrowanej pod sygnaturą Ns Rej. KRS (...) zwrócono wniosek wobec nie uiszczenia opłaty sądowej w kwocie 300 zł. W związku z uzupełnieniem opłaty przez pełnomocnika sprawa została zarejestrowana pod nową sygnaturą Ns Rej. KRS (...). Omyłkowo sprawa została zarejestrowana jako sprawa z urzędu, a nie na wniosek (...) Sp. z o. o. efektem czego było błędne oznaczenie trybu wszczęcia postępowania w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2015r. jako „z urzędu”.

Jako podstawę prawną swojego rozstrzygnięcia Sąd wskazał art. 350 § 1 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc.

Zaskarżając powyższe orzeczenie w całości (...) Sp. z o. o. w zażaleniu domagał się uchylecia zaskarżonego orzeczenia oraz zasądzenie na rzecz skarżącego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego zarzucił naruszenie art. 350 § 1 kpc poprzez wykroczenie poza jego granice. Według skarżącego przepis ten dotyczy tylko sprostowania niedokładności, błędów pisarskich, rachunkowych oraz innych oczywistych omyłek. Sposób sprostowania postanowienia z dnia 15 stycznia 2015r. nie stanowi w ocenie skarżącego sprostowania błędów pisarskich czy omyłek, a prowadzi do merytorycznej zmiany orzeczenia tzn. rzutuje na dalszy kształt zainicjowanego postępowania, a w szczególności na podmiot zobowiązany do poniesienia jego kosztów.

Dalej skarżący argumentował, iż w postanowieniu z dnia 15 stycznia 2015r. Sąd jako podstawy prawne ustanowienia kuratora wskazał przepisy art. 42 § 1 i 2 kc w zw. z art. 603 § 1 i 2 kpc, a przepis art. 603 § 2 kpc dotyczy postępowania z urzędu. Według skarżącego nie sposób zatem uznać, iż sformułowanie „z urzędu” zostało omyłkowo przez sąd użyte. Ponadto skarżący wskazał, że postanowienie o sprostowaniu zapadło po przeszło trzech miesiącach od wydania przez Sąd postanowienia i rozpoczęcia działań przez kuratora.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie. Po przeanalizowaniu akt sprawy ustalono, że w dniu 9 października 2014r. (...) Sp. z o. o. wniosła o ustanowienie kuratora dla Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. w D. . Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą RZ XII Ns Rej. KRS (...). Zarządzeniem z dnia 28 listopada 2014r. Sąd zwrócił wniosek z uwagi na jego nienależyte opłacenie (k. 601).

W związku z uzupełnieniem opłaty sądowej od wniosku w dniu 7 stycznia 2015r. wpłynął kolejny wniosek o ustanowienie kuratora. Tym razem sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą RZ XII Ns Rej. KRS (...) (k. 604). Zarówno na karcie 604 jak i na zarządzeniu sędziego referenta z dnia 23 kwietnia 2015r. (k. 605) wpisano, iż sprawa jest prowadzona na wniosek. Postanowieniem z dnia 15 stycznia 2015r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie postanowił ustanowić kuratora dla Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o. o. w D.. W części wstępnej postanowienia wpisano, iż sprawa została rozpoznana „z urzędu”. Nadto w uzasadnieniu tegoż postanowienia jako podstawy prawne rozstrzygnięcia Sąd wskazał przepisy art. 42 § 1 i 2 kc w zw. z art. 603 § 1 i 2 kpc, przy czym przepis procesowy dotyczy ustanowienia kuratora z urzędu.

Zgodnie z art. 350 § 1 kpc sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy o wyrokach, jeżeli kodeks nie stanowi inaczej (art. 361 kpc).

Sprostowanie dotyczy wyłącznie oczywistych omyłek - niedokładności, błędów pisarskich bądź rachunkowych. Nie może zmierzać do merytorycznej zmiany orzeczenia. Jak wskazywane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego, sprostowanie omyłki musi mieć charakter oczywisty, tak aby nie było wątpliwości, że ingerencja w treść rozstrzygnięcia nie ma charakteru merytorycznego nawet wówczas, gdy formalnie zmianie ulega np. wysokość zasądzzonego roszczenia, np. na skutek błędu rachunkowego w sumowaniu. Tryb sprostowania przewidziany w art. 350 służy do usuwania z tekstu orzeczenia niedokładności, błędów pisarskich albo rachunkowych lub innych oczywistych omyłek, a nie do naprawy poważniejszych wad orzeczenia (zob. na ten temat wyroki SN: z 24 lipca 2002 r., I CKN 886/2000, LexisNexis nr (...); z 14 lipca 1997 r., II CKN 395/98, LexisNexis nr (...); z 7 czerwca 1967 r., III CR 81/67, OSNCP 1968, nr 3, poz. 43, LexisNexis nr (...), oraz postanowienia SN: z 31 stycznia 2007 r., II CSK 314/2006, LexisNexis nr (...); z 28 października 2004 r., III CZ 92/04, Lex nr 602720; z 17 sierpnia 2000 r., II CKN 896/2000, LexisNexis nr (...); z 11 lutego 2000 r., III CKN 1041/99, LexisNexis nr (...); z 5 grudnia 1980 r., III CRN 133/80, OSNCP 1981, nr 6, poz. 115, LexisNexis nr (...); z 25 listopada 1976 r., II CZ 97/76, Lex nr 7882; z 21 lutego 1974 r., II CR 656/73, LexisNexis nr (...); z 30 sierpnia 1972 r., I PZ 40/72, OSNCP 1973, nr 5, poz. 87, LexisNexis nr (...); z 21 czerwca 1967 r., II CZ 48/67, OSNCP 1968, nr 1, poz. 10, LexisNexis nr (...); z 10 marca 1966 r., II CZ 19/66, LexisNexis nr (...)).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należy podzielić stanowisko skarżącego, iż sprostowanie jakie zostało dokonane przez Sąd Rejonowy wykracza poza ramy art. 350 § 1 kpc. Z akt sprawy, wbrew stanowisku Sądu Rejonowego, wynika jasno, że sprawa była zarejestrowana jako sprawa „z wniosku”, a nie „z urzędu” (k. 604). Sąd natomiast wpisując w postanowieniu

z dnia 15 stycznia 2015r. iż rozpoznał sprawę „z urzędu” po prostu popełnił błąd. Błąd ten jednak nie może być traktowany jako oczywista omyłka w rozumieniu art. 350 kpc. Rację ma bowiem skarżący, że w rozpoznawanej sprawie jest to o tyle istotne, iż prowadzi do merytorycznej zmiany orzeczenia (rzutuje to przede wszystkim na podmiot zobowiązany do poniesienia kosztów takiego postępowania). Wymaga podkreślenia, że w związku z powyższym wnioskodawca pismem z dnia 19 maja 2015r. cofnął wniosek o ustanowienie kuratora oraz oświadczenie o pokryciu kosztów jego ustanowienia .

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji wydając przedmiotowe orzeczenie w trakcie jego sporządzania trwał w przekonaniu swojej racji, albowiem słusznie wskazuje skarżący w uzasadnieniu tego orzeczenia jako podstawy prawne rozstrzygnięcia Sąd wskazał przepis prawny dotyczący sprawy rozpoznawanej właśnie z urzędu (art. 603 § 2 kpc). Ponadto, na co też zwraca uwagę skarżący, nie wydał zarządzenia o doręczeniu odpisu postanowienia wnioskodawcy, co dodatkowo przemawia za powyższym stanowiskiem.

Jak już wskazano wyżej tryb sprostowania przewidziany w art. 350 kpc służy do usuwania z tekstu orzeczenia niedokładności, błędów pisarskich albo rachunkowych lub innych oczywistych omyłek, a nie do naprawy wad (błędów) orzeczenia.

Dlatego też mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc orzekł jak w pkt. 1 postanowienia.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz § 10 pkt. 12 w zw. z § 5 w zw. z § 12 ust. 2 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013.490 t. j.). Na zasądzoną kwotę składają się: opłata sądowa od zażalenia w wysokości 60 zł oraz kwota 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.